

Kurt A. Christiansen

Ph.d. og lektor i biokemi og plantefysiologi
Åndsvidenskabsforsker
Forfatter

Forlag: Åndsvidenskabsforlaget

Limfjordsvej 29, 2720 Vanløse, Copenhagen, Denmark

Tlf. +45 22451800

Mail: forfatter@kurt-christiansen.com

Website: aandsvidenskab.com

Jeg, Kurt Christiansen, tilkendegiver hermed mit syn på MI's retssag mod firkløveret, og hvad jeg kan udlede af retsprocessen, såvel dens resultat, som omkring den nu mere synlige struktur inden for MI

Hej venner og "uvenner"

Jeg ved også at kredsen af mennesker inden for MI følger intenst med i hvad jeg siger. Det er I velkommen til. I kan måske blive klogere af at læse hvad jeg skriver.

Lad os først se på selve domsresultatet, selve dommen.

Dommen giver MI fuldstændig medhold, og udstiller dermed firkløveret som udøvende en kriminel handling, ved at udgive faksimileudgaver af de originale åndsvidenskabelige tekster, som MI har copyright til, og som MI nægter at udgive. Hvis vi accepterer dommen, skal de resterende bøger nu afleveres til MI til destruktion, til afbrænding, og firkløveret skal betale en stor erstatning til MI. Det er det, som dommen klart udsiger.

Det vil vi naturligvis ikke acceptere, og derfor anker vi straks dommen til den næste højere instans, landsretten.

Dette resultat af retssagen i byretten, så jeg klart, længe før retssagen, som det absolut mest sandsynlige. Det gjorde jeg ud fra min viden om, at det danske retssystem kun ser på selve copyrightsituationen, og ikke ser på årsagerne til, at en overtrædelse af copyrighten er sket. Vi skal jo bemærke, at firkløveret på intet tidspunkt har benægtet, at vi har overtrådt copyrightloven, når det ses fra et elementært copyrightsligt synspunkt.

Vi har imidlertid følt os absolut forpligtet til at gøre dette, for at teksterne, for eftertiden kan bevares som de ægte tekster, som Martinus, via sin kosmiske bevidsthed, har fået til opgave at skrive ned, som den hellige viden som Kristus har bebudet skulle komme til menneskehedens kendskab. En viden som Kristus kaldte "den hellige ånd". Da ånd betyder viden, er det altså den hellige viden det drejer sig om. Dette fremførte jeg også ordret i mit indlæg, min afhøring, i retssagen, på førstedagen af de tre dage.

Nu bliver dommen så anket til den næste instans i det danske retsvæsen, landsretten. Dette gør vi ikke fordi vi tror, at dommen vil være markant anderledes ved denne retsinstans. Den kører jo efter de samme præmisser som byretten.

Når vi har været igennem landsretten, og her formodentlig også har fået en dom der betegner vores handlinger som kriminelle, vil vi anke dommen til menneskeretsdomstolen i Strassburg. Denne domstol kan vi først nå frem til, når vi har været igennem to danske retsinstanser, byretten og landsretten.

Ved menneskeretsdomstolen i Strassburg ser man anderledes på en sådan copyrightsag. Her ser man også på hvilke årsager der kan være til, at en sådan overtrædelse har fundet sted. Man ser specielt på, om copyrightsindehaveren, ved sine handlinger, har undertrykt ytringsfriheden, specielt når det drejer sig om religiøse aspekter, som det jo drejer sig om i dette tilfælde. I sådanne tilfælde kan man her se bort fra copyrights til fordel for ytringsfriheden.

Det er, så vidt jeg ser det, ved menneskeretsdomstolen i Strassburg, at den endelige og betydningsfulde afgørelse af tvisten, skal finde sted.

Jeg sigter direkte på, at vi skal nå derhen, og det var også derfor, at vores advokat, Mads Jørgensen, henviste til nogle domme fra denne menneskeretsdomstol i sit indlæg i retten. Disse henvisninger tog dommeren dog ikke notits af, af årsager som jeg har beskrevet ovenfor.

Jeg har hermed beskrevet den vej vi er ved at gå, og det kan ikke siges kortere end det som Thorsten skrev over det billede han fotograferede af firkløveret efter tredjedagen i byretten, og lagde ud på facebook. Han skrev: **Sidste dag i byretten, men første step på vejen..**

Vi kan imidlertid, ved at analysere handlingsforløbet i byretten, konstatere nogle interessante forhold omkring persongalleriet og rådsmedlemmerne på MI. Ved handlingsforløbet i byretten, afslører MI nemlig en hel del om forhold inden for MI, som de ellers har prøvet at holde skjult.

Det første jeg vil pege på er, at som talsmand for MI brugte man Per Jan Neergaard, og ikke Willy Kuijper, selv om det er Willy der er formand for rådet.

Dette aflæser jeg som et udtryk for, at Per Jan er den styrende, eller en af de styrende kræfter inden for MI.

Jeg ser det sådan, at da Willy har demonstreret sin uduelighed som retningsgivende i rådet, bl.a. via en telefonsamtale han havde med Sverige, hvor han demonstrerede en total inkompetence. Muligvis som udtryk for, at han var underlagt andre stærkere kræfter der bestemmer, og at han derfor ikke turde sige noget.

Lad os først se lidt på Per Jan Neergaard, som nu ser ud til at være en af magtfaktorerne inden for MI.

Per kom ind i rådet i 2008. Den 5/3 2010 skrev MI en kort kommentar omkring vores udgivelse af LB. De skrev bl.a.:

Efter grundige overvejelser er rådet kommet frem til at undlade retsforfølgelse af overtræderen. Denne beslutning er taget for at værne om den fredelige atmosfære inden for sagen. At arbejde for fred og forsonlighed var det, Martinus igen og igen

pointerede som kernen i vores arbejde for den nye verdenskultur. Derfor anså Martinus ikke retsforfølgelse som ønskværdigt, men udelukkede dog ikke benyttelse af retsvæsenet som samfundets i øjeblikket nødvendige redskab. Samtidig ønsker rådet at prioritere flest mulige ressourcer til Idealfondens formål: at bevare de originale værker, oplyse om dem og gøre dem tilgængelige for interesserede i betryggende form.

I rådets overvejelser omkring denne sag er indgået et juridisk notat fra en advokat med speciale i ophavsret. I notatet bekræftes, at der er tale om grove krænkelse af ophavsretten. **Det fremgår samtidig af notatet og af den generelle juridiske rådgivning vi har modtaget, at der vil blive lagt beslag på betragtelige økonomiske og menneskelige ressourcer i forbindelse med en retsproces.**

På dette tidspunkt havde MI altså ikke noget ønske om at føre en retssag. De blev også advaret om konsekvenserne ved at føre en sådan retssag. Advarslen er kommet netop fra den advokat der nu fører retssagen.

Senere er der så kommet nye boller på suppen. Formodentlig ved at Per har fået mere fodfæste, og måske fordi der er kommet andre ind i rådet, med samme indstilling. Dette har så ført til denne retssag.

Lad os se lidt på hvem denne Jan Per Neergaard er for en person. Han har sit eget firma der vejleder omkring astrologi.

Jeg har set lidt på Per Neergårds oplysninger om sig selv, som kan læses i bogen Dorte Kvist: En moderne troldmand, udgivet på People's Press, 2008.

Her oplyses det, at Per Neergård er clairvoyant, håndlæser, astrolog, og har samtaler med grundstofferne, som han konverserer med, da de er levende væsener. Der refereres nogle stikord fra sådanne samtaler.

”Nogle stikord fra vores noter til grundstof 44 ruthenium, lyder sådan: ”Stolt stof. Kommer helt ude fra skabelsen. Er meget hjælpsomt, når man kender og føler kontakt til det. Beriger hjerneaktiviteten og er medvirkende til at holde gravitationens center inde i hjernen i ro. Nedsat rutheniumindhold i hjernen foranlediger psykiske påvirkninger, såsom indelukthed, lettere angst og depressioner. Stoffet kan fortælle om gravitationens inderste tanker”.

Der står endvidere, at Per Neergård har studeret Martinus ”Det Tredje Testamente” indgående.

Der kan siges meget omkring det der her er refereret fra bogens tekst, men jeg skal indskrænke mig til et par bemærkninger.

Det fremgår indiskutabelt, at Per Neergård mener, at han taler med de levende væsener der findes i en fysisk form som grundstofatomer.

Der er bare det ved det, at de væsener der er i salighedsriget, godt nok har en natbevidsthed på den fysiske plan, og den overskydende salighedsenergi relaterer til mineraler og grundstoffer, samt i en vis grad til planter. Martinus siger imidlertid entydigt, at disse salighedsvæsener overhovedet ikke har nogen form for bevidsthedsmæssig kontakt til den ydre verden, og derfor slet ikke til den fysiske (Det kan læses flere steder i Livets Bog, men jeg kan henvise specielt til side 1326 øverst i de uforfalskede udgaver, originale som faksimile).

Hvis Per Neergård har kunnet kommunikere med væsener i forbindelse med sin bevidsthedsmæssige fokuseren på grundstoffer, må man konkludere, at de væsener han har talt med, er nogle forvirrede væsener i skærsildsområdet, der ikke kan finde ud af at komme videre, og derfor har en vis fornøjelse i at vildlede godtroende og uvidende mennesker på det fysiske plan.

Der står også: ” Kommer helt ude fra skabelsen”. Udtrykket er i sig selv noget rent intetsigende vrøvl. Hvad forstår man ved ordene ”helt ude fra”, og hvad forstår man ved ordet ”skabelsen”. Hvis Per Neergård havde haft en smule kendskab til elementær videnskab ville han nok kunne udtrykke sig lidt mere konkret, men det ser det ikke ud til at han har. Han ser ud til at være helt uvidende på dette felt. Videnskaben ved nemlig godt hvor ruthenium dannes.

Som vi ser, står der også om ruthenium, at ”Stoffet kan fortælle om gravitationens inderste tanker”. Det forholder sig imidlertid sådan, at ”gravitation”, ifølge videnskaben, men også ifølge Martinus, er en energi, ikke et væsen der har tanker. Martinus siger klart, at en energi ikke kan have tanker. Han siger også, at gravitationen er den viljestyrede energi som jordvæsenet bruger til at holde sammen på sine ”legemsdele”. Det viser helt klart, at Jan Neergård hverken har forstået noget af videnskabens eller af Martinus redegørelser for dette emne.

Selv om det kun er et par bemærkninger, må det stå helt klart, at hvis Per Neergård har læst Livets Bog, har han i hvert fald overhovedet ikke forstået hvad der står i den. Det er der imidlertid ikke noget ondt i. Det er kun ganske få der har forstået Livets Bog. Det er imidlertid forkasteligt at udtale sig om noget man overhovedet ikke har forstået, og slet ikke når man sidder som medlem af rådet, og gerne vil give udtryk for, at man er alvidende som clairvoyant, håndlæser, astrolog og meget mere, samt har indgående kendskab til Livets Bog.

Medens Martinus levede, gjorde han alt hvad der stod i hans magt for at holde mennesker med den metier, som Per Neergård dyrker, langt væk fra ”sagen”/åndvidenskaben.

Ved at vælge en sådan person ind i rådet, har de andre rådsmedlemmer således direkte modarbejdet Martinus ønsker og udstukne retningslinjer, hvilket må stemple disse rådsmedlemmer som aldeles inkompetente, og direkte modarbejdende Martinus ønsker, også på dette punkt. Dette sætter en uafvaskelig skamplet på de af rådets medlemmer der afgjorde dette valg ved at stemme for Per Neergårds indtræden i rådet. Det gælder så vidt jeg ved alle i rådet, da man, mig bekendt, ikke tager nogen beslutning i rådet uden at det sker enstemmigt.

Ovennævnte om Per Jan Neergaard, som jeg i en lidt anden formulering skrev til rådet i min svarskrivelse til MI af 6/1 2011, er blevet endnu mere aktuel nu, hvor det står klart, at han er den, eller en af dem, der styrer rådet og dets beslutninger.

Jeg ser det som en direkte hån imod Martinus og de tekster, den hellige ånd, den hellige viden, som Martinus har nedskrevet i form af Livets Bog, at et sådan menneske har fået ledende plads i det råd der skal forestå formidlingen af Livets Bog til mennesker.

Det drejer sig om et råd der regerer på det grundlag, at de påstår, at de er indsat af Gud til at gøre Guds vilje. Samtidig med at de siger, at deres vilje er Guds vilje. Kan man forestille sig noget mere afsporet.

Lad os nu se på hvad vi gennem retsprocessen kan aflæse omkring Willy Kuijper.

Det fremstår helt klart, at Willy er blevet degraderet til en intetsigende person, der blot skal gøre hvad magteliten inden for MI forlanger af ham. Som jeg ser det, bruger man ham som en simpel

stråfigur, stråmand, som man holder frem imod offentligheden og ryster kraftigt, for at få ham til fortsat at se levende ud. Han er stadig formand for rådet, og er derfor officielt ansvarlig for, og ledende for, rådets beslutninger. Det er jo praktisk for de personer der sidder bagved og trækker i trådene. Så tror de nemlig, at de kan sidde i skjul bag ved Willy.

At det i praksis forholder sig sådan, at Willy ikke har nogen ledende stilling, ses tydeligt af det forhold, at man nok ikke turde lade ham fremstå som den ledende/ordførende i retssagen, men overlod denne post til Per Jan. Man turde nok ikke løbe den risiko, at Willy, i retten kom til at sige noget der var uheldigt for MI. Vi har jo alle i erindring, Willys telefonsamtale med Sverige, som blev optaget, nedskrevet og rundsendt, som demonstration af hans totale intetsigenhed.

Willy har i en længere periode, på facebook været under pres, i forsøget på at få oplyst, om Willy overhovedet har nogen økonomisk uddannelse, som påstået på MI's hjemmeside. Der har også være mailet til ham og man har forsøgt at få telefonkontakt til ham. Alt dette uden noget resultat overhovedet.

Der står på MI's hjemmeside under afsnittet "Rådet", og ved Willy Kuijper, følgende:

Willem Johannes Kuijper

Willem (som i daglig tale kaldes for Willy) er født i Holland i 1944 og færdiggjorde sin økonomiske uddannelse i 1973 ved Erasmus Universitet, Rotterdam. Han har været bosat i Danmark siden 1975 og arbejdede bl.a. som taxachauffør frem til 1983. Willy blev udpeget som rådsmedlem af Martinus i 1980 og har siden 2001 været formand for rådet. Han blev ansat som medarbejder på Martinus Institut i 1983, var inspektør på Martinus Center, Klint fra 1983-1988 og har derefter arbejdet med Instituttets økonomi og administration. I 2009 er han gået på pension, men bidrager fortsat med sin mangeårige erfaring til det løbende arbejde.

Her står: "færdiggjorde sin økonomiske uddannelse i 1973 ved Erasmus Universitet, Rotterdam".

Der har været rygter om, at dette ikke er sandt. Derfor tilkendegivelserne på facebook m.m. Når her står "**færdiggjort**", skal det ubetinget forstås som færdiggjort med en afsluttende eksamen på universitetsniveau.

Willy har ikke villet bekræfte dette, sandsynligvis fordi det ikke er sandt. Det var derfor interessant at høre hvad Willy i retten ville sige, når han blev spurgt om sin uddannelse i retten.

I retten sagde Willy, at han "**afsluttede**" sin uddannelse i 1973. Dette ord betyder, at han nok havde været indskrevet på en uddannelse, men at han forlod studiet i utide, uden nogen form for eksamen. Der er intet videnskabeligt uddannet menneske der ville sige at han afsluttede sin uddannelse uden at meddele hvilken eksamen han dermed havde fået.

Dette aflæser jeg som et sikkert bevis for, at det der står om Willy på MI's hjemmeside er lodret løgn. En løgn der har stået der i årevis.

At Willy lyver uden at have problemer med det har jeg oplevet adskillige gange. Jeg har skrevet til MI om det, bl.a. i mit brev til MI 12/12 2004, og jeg har, i anden sammenhæng, ansigt til ansigt med Willy, foreholdt ham at han har løjet overfor mig. Ved en sådan direkte konfrontation hvor jeg sagde til ham: "du lyver jo for mig", hvortil han helt afslappet sagde: "ja det gør jeg", viser, at han har det helt afslappet og naturligt med at lyve for sine medmennesker. Han var lige så afslappet, som hvis jeg havde spurgt ham om han havde spist risengrød til aftensmad i går? Og han havde svaret: ja det har jeg.

Mere generelle erkendelser via retsprocessen.

Det var iøjnefaldende, at MI havde et problem med, at vi ville påvise, at det drejede sig om en hellig tekst, og at de, ved at ændre i den, forfalskede den. Jeg brugte selv ordet "forfalske" teksten, i min redegørelse i retten.

De fleste udtrykte, at de ikke mente at det var en hellig tekst. Vores advokat spurgte Ole Terkelsen om hvorvidt førsteudgaverne havde en særlig status. Hertil svarede Ole, at de ikke havde nogen særlig status, ikke mere end førsteudgaverne af "Anders And Bladet" har. Herved har han jo utvetydigt udtrykt sit syn på Livets Bog.

De afhørte repræsentanter for MI blev alle spurgt om de opfattede DTT som en fortsættelse af bibelen. Om de opfattede DTT som en hellig tekst. Om de opfattede åndsvidenskaben som en religion. Alle aspekter som jo er vigtige når vi skal køre sagen ved menneskeretsdomstolen.

Den eneste der svarede konkret på spørgsmålet om DTT er en fortsættelse af bibelen, var Henrik Hedegård, der ikke er medlem af rådet. Han svarede "ja" til spørgsmålet. Bortset fra dette tilfælde, svarede alle til alle spørgsmålene, at det kunne de ikke forholde sig til. Man udtrykte også, at man ikke opfattede DTT som en hellig tekst.

Man udtrykte generelt, at åndsvidenskaben ikke er en religion, med henvisning til forskellige steder i teksten. Dette er til en vis grad ikke forkert. Man må dog her skelne mellem en trosreligion og en vidensreligion.

Alle andre religioner er trosreligioner fordi teksterne her ikke giver mulighed for en entydig forståelse af livets og universets love. Ikke engang selv om man prøver at forstå disse tekster i dybde.

DTT er imidlertid ikke en trosreligion for mennesker der forstår teksten i dybden, for dem bliver den en hellig viden, "Den hellige ånd/viden".

Dem der ikke forstår mere end overfladen, har på dette stadie ikke muligheden for at forstå tingene, og for de mennesker der er på dette niveau, bliver det, uanset om Martinus kunne lide det eller ej, en trosreligion. Martinus kunne ikke lide den sidste betegnelse, fordi, på dette stadie havde man ikke udnyttet teksten fuldt ud, men kun slikket lidt på overfladen, og det er jo på længere sigt, ikke meningen. Det forudsætter imidlertid, at man har den fornødne intellektualitet til at kunne forstå teksten. Det er der mange der ikke har, men det kommer efterhånden.

Af udsagnene fra dem der repræsenterede MI var det aldeles iøjnefaldende, at de hjemmefra var blevet belært om, at de skulle tage så kraftig afstand fra alle de ovennævnte spørgsmål som muligt. De skulle dog passe på, at de ikke kom så langt ud, at de kom i problemer med alle de mennesker i deres bagland, der opfatter teksten, på linje med biblen, som en hellig tekst.

Dette er naturligvis et uløseligt problem at stille mennesker overfor. Derfor sagde de fleste, at de ikke kunne forholde sig til spørgsmålene.

Den der, som forventeligt, sagde noget usammenhængende vrøvl var Willy. Han blev spurgt: "er værket en fortsættelse af biblen? Det hedder jo DTT. Hertil svarede Willy: "det kan jeg ikke sige at det er, for hvad så med muslimerne". Goddag mand økseskaft.

Med hensyn til ændringerne - forfalskningerne - af teksten, udtrykte alle fra MI, at det overhovedet ikke var ændringer af indholdet, kun ændring af retskrivningen. Dette fastholdt alle hårdnakket.

Dette viser klart, at der ikke var nogen som helst i den gruppe, der evner at forstå den åndsvidenskabelige tekst i dybden. De slikker kun på overfladen. På dette niveau vil man naturligvis ikke kunne se de alvorlige forfalskninger de har fremkaldt i denne. Dette viser, at alle de der ændrer i teksten er aldeles ukvalificerede til at gøre noget som helst ved denne.

Henrik Hedegård var imidlertid så ærlig, at han oplyste at han havde været involveret i denne "rettelsesproces" i mange år. I praksis var det sådan, at man på et tidspunkt rettede i teksten fordi man mente den skulle rettes, hvorefter bøgerne blev trykt. Efterfølgende opdagede man så, at denne rettelse havde være forkert, og så rettede man tilbage ved genoptryk. Denne retten frem og tilbage var en proces der havde stået på i mange år, sagde han.

Det kan man også se når man sammenligner de forskellige udgaver, så det var en ærlig oplysning. Den fører imidlertid bevis for, at det er aldeles ukvalificerede mennesker der sidder og ændrer i en verdensgenløseres tekster. Det er vel det værste man kan tænke sig, hvis man tror, eller ved, at der ikke må rettes i en verdensgenløseres nedtransformerede oplysninger fra det åndelige/guddommelige niveau.

Et andet bevis for disse menneskers manglende evner til at forstå teksterne, har vi også i det forhold, at jeg jo har påvist den forskel som Martinus lagde i ordene mineralier og mineraler. Dette har jeg offentliggjort før retssagen på facebook og via mails. Jeg fremførte det også præcist i retsprocessen via den "afhøring" hvor jeg også gjorde rede for mange andre vigtige forhold. Når man, uden at forstå teksten i dybden, sidder og ændrer ord som "mineralier" til "mineraler", fjerner man muligheden for at få den dybere forståelse af teksten.

Dette kan man jo ikke forstå når man ikke evner andet en slikke på overfladen af teksten. Vi skal dog huske, at også disse mennesker der nu gør det, vil, på et tidspunkt, nå til at kunne forstå teksten i dybden, selv om det ikke vil ske inden for deres nuværende inkarnation.

Det er jo netop dette som hele retssagen drejer sig om, og er årsagen til at firkløveret har taget sagen i egen hånd for at bevare teksterne uændrede.

Jeg vil ikke sige mere om de forskellige aspekter jeg oplevede, og som kan udledes, af retssagens gang, på nuværende tidspunkt. Det vil være klogt hvis læseren går ind og downloader dommen i sit fulde omfang, og sammenholder de udtalelser man kan læse der, med hvad jeg har fået ud af, hvad hver enkelt har sagt og tilkendegivet ved "afhøringerne". De enkeltes udtalelser er rimeligt godt gengivet i domsteksten, selv om ikke alle detaljer er kommet med.

Til slut vil jeg blot resumere det essentielle.

Firkløveret føler sig forpligtet, i forhold til Martinus arbejde som verdensgenløser, samtidig med at vi føler os forpligtede som fysiske værktøjer for forsynets bestræbelser for, at bevare Martinus tekster uændrede til efterfølgende generationer, ufortrødent, og uanset omkostningerne, at fortsætte løbet, ved at anke retsafgørelserne, indtil vi når til menneskeretsdomstolen i Strassburg. Her forventer vi, at der vil være så retsbevidste instanser til stede, så de kan se, at vi har gjort noget der er absolut nødvendigt for at sikre, at "den hellige ånd", "den hellige viden" vil blive bevaret uforfalsket til efterfølgende generationer.

Martinus sagde, at hans budskab, teksterne, vil være den sidste aktivitet fra forsynets side, til at lede menneskeheden til at forstå, hvad der bør forstås ved begrebet guddommen, væsenet og livet.

Med den åndsvidenskabelige tekst i hånden, må menneskene selv gå resten af vejen. Her er det ubetinget nødvendigt, at mennesket har et troværdigt og brugbart rejsekort, der ikke er blevet forfalsket, at gå efter.

Den 13/12 2014

Kurt Christiansen